

Щаслива жінка і успішна актриса. Леся Самаєва

Вікторія Котенок

Леся Самаєва – українська актриса театру і кіно, телеведуча, заслужена артистка України. 1996 року закінчила КНУТКТ ім. І. Карпенка-Карого (майстерня Леоніда Олійника) й почала працювати в Театрі драми і комедії на лівому березі Дніпра, де створила понад 30 ролей. Серед них: Рахіль у виставі Дмитра Лазорка «Ти, кого любить душа моя», Дездемона у виставі Юрія Одинокого «Венеціанський мавр», Роксана у виставі Андрія Білоуса «Сірано де Бержерак», Шарлотта Гейз у виставі Андрія Білоуса «Лоліта», Нюра у виставі Андрія Самініна і Олександра Кобзаря «Граємо Чонкіна», Маша у виставі Едуарда Митницького «Три сестри», Харита Огудалова у виставі Тамари Трункової «Безприданниця. Версія», Елеонора у комедії Дмитра Богомазова «Людина, яка платить». Кінокар'єру почала 1998 року. Ролі у фільмах: Леся («Помаранчеве небо», 2006), Оля («Операція «ЧеГевара»», 2008), Марта («Звичайна справа», 2013), Сусідка («Хайтарма», 2013), Галина Сердюк («Сказане весілля», 2018); у серіалах: Танюша («Сестри по крові», 2005–2006), Таня («Лист очікування», 2012), Серафима Пиляєва («Офіцерські дружини», 2015), Валентина («Кафе на Садовій», 2017).

Стати акторкою Самаєва не мріяла й не планувала. До цього прагнув її рідний брат – Євген Курман. Але доля розпорядилась інакше: Євген став режисером (нині – головний режисер Кіровоградського музично-драматичного театру), а Леся – успішною театральною і кіноакторкою. У старших класах дівчина сподівалася стати психологом. Та наміри кардинально змінилися після почутого в телепередачі монологу Антігони: виконання акторки так надихнуло її, що вона прийняла спонтанне рішення вступати до театрального вишу. Всі три іспити склала на відмінно. «Мій вибір професії – це абсолютна випадковість, – зізнається Самаєва. – Збіг щасливих обставин, який привів мене до улюбленої професії. Від якої я ніколи не втомлювалася і в якій не розчаровувалася».

Період «рожевих щічок»

Навчав азам професії і розвивав як актрису, заслужений діяч мистецтв України Леонід Олійник. «Мої колеги завжди дивуються, що я ніколи не хвилююся перед виставами, – розповідає акторка. – Це заслуга мого викладача. На третьому курсі за день до іспиту Леонід Артемович попросив, аби на показі моя героїня була кардинально іншою. Я усвідомлювала, що репетирувати вже нема коли. Тож прийняла рішення просто відпустити ситуацію. Відтоді перестала хвилюватися перед виходом на сцену: з'явилося відчуття гри, в яку щоразу можна абсолютно по-різному гратися. І народжуватися вона має на сцені.

Актриса Леся Самаєва. Фото Олександра Німенка.

А ще викладач попереджав, що, коли ми потрапимо до театру, в нас буде максимум п'ять років на «рожеві щічки» – період молодості та краси. За цей час ми зобов'язані стати акторами. Бо після цього самої вроди вже буде недостатньо. Педагог не раз повторював, що акторство – це професія, у якій не можна, досягнувши певного рівня, зупинитися: треба постійно обганяти і бути попереду всіх».

Екзамен третього курсу став знаковим: у комісії був Едуард Митницький, який сказав, що Леся «цілком сформована актриса, принаймні в цьому жанрі» і він запрошуватиме її у свій театр. Тож доля вдруге усміхнулася їй.

Незважаючи на складний час у країні, її театр перебував у «золотому періоді». Молодій акторці не довелося сидіти на лаві запасних. Тендітна, з виразними рисами обличчя, розкішним пшеничним волоссям, вона мала талант і велике бажання працювати. Режисери часто обирали її на головні ролі, а Митницький завжди підтримував молодь. З перших років вона грала ролі, про які можна лише мріяти: Лукреція («Комедія про принадність гріха»), Людмила Рутілова («Кручений біс»), Саша («Живий труп»), Рахіль («Ти, кого любить душа моя»), Дездемона («Венеціанський мавр»), Кітті Щербацька («Анна Кареніна»), Маруся Шурай («Нехай одразу двох не любить...»), Роксана («Сірано де Бержерак»). А однією з улюблених була Ніна Зарічна у виставі «Чайка» Антона Чехова, яку поставив Дмитро Лазорко в Центрі Леся Курбаса: «За внутрішніми відчуттями Ніна Зарічна з її переживаннями, сумнівами, хвилюваннями, бажанням грати на сцені, жити, любити і отримувати у відповідь те ж саме, була мені дуже близькою, зрозумілою. Тоді я так відчувала себе в професії. Режисери і колеги в мене вірили, підтримували, але я не мала жодної оцінки з боку критики. Для актора це дуже важливо, коли професійні люди аналізують твою роботу, звертають увагу, присуджують премію. Адже наша професія настільки примарна і нетривала, ніби замки з піску...».

Становлення в театрі

Визнання прийшло після манірної й дивакуватої медсестри Марії у виставі «Черга» Олександра Марданя. За неї

Леся Самаєва у виставі «Співай, Лоло, співай!». Режисер Дмитро Богомазов. Театр драми і комедії на лівому березі Дніпра.

вона здобула «Київську пектораль», відтоді перебуває під пильною увагою критиків. 2009 року актриса стала лауреатом премії НСТДУ ім. Віри Левицької, а у 2016-му отримала звання заслуженої артистки.

«Черга» – її перша спільна робота з Дмитром Богомазовим, після якої вона грала у його виставах на лівобережній сцені: «Останній герой» Олександра Марданя (Людмила), «Дон Жуан, або Уроки зваблювання» Андрія Міллера (донна Лаура), «Радість сердечна, або Кепка з карасями» Юрія Коваля (Пантелеєвна) та ін. 2017 року Самаєва взяла участь у виставі Богомазова «Людина, яка платить» за п'єсою «Месьє Амількар» французького драматурга Іва Жаміака. Вона грає актрису Елеонору Дюрок, яка не змогла сягнути вершин ні в професії, ні в особистому житті. Та пропозиція Олександра Амількара (грати кілька годин на день його дружину і матір такої ж найманої доньки) змінила її життя. Вона дістала контракт на життя, про яке мріяла: любов, чоловіка, дитину, сім'ю, будинок... Елеонора у виконанні Лесі – актриса з характером: вимоглива, примхлива, перебірлива, кокетлива. Намагається поводитися як голлівудська зірка, хоча в неї це кумедно виходить. Та вже скоро глядач бачить самотню жінку «з невичерпаним запасом любові й ніжності», найбільшим бажанням якої є дарувати свою любов коханому чоловікові та сім'ї.

«Дмитро Богомазов дає повну свободу акторам на репетиціях, і це мені дуже імponує, – зізнається акторка. – Він ніколи не приходив з готовими вирішеннями сцен чи образів: любить творити спільно з творчою командою. Дмитро Михайлович переконаний, що місце актора на сцені, і саме там він має проводити більшу частину репетицій. І я з ним згодна. Робота з ним – це відчуття, що ти теж майстер. Вважаю, що робота в різних режисерів – це запорука мого професійного зростання. Особлива дяка тим, хто великодушно дозволяв мені відчувати себе співавтором вистави. Дмитро Богомазов, Едуард Митницький, Тамара Трунова, Андрій Білоус...».

Серед останніх прем'єр – трагедія «Дім на краю душі» за п'єсою «Іфігенія» Дона Нігро (режисер – Тамара Трунова). Актриса грає Каролін – дружину головного героя

Леся Самаєва у фільмі «Скажене весілля». Режисер Влад Дикий. 2018.

Майкла Райана, після одруження з яким її життя перетворилося на суцільні муки. В юності у неї, доньку банкіра, були закохані майже всі місцеві хлопці. Та полюбила вона чужинця Майкла і вийшла за нього, а він усе життя приховував від неї страшну таємницю. І щоб вона не розкрилася, він заборонив усім у домі проявляти почуття та наказав нічого не запитувати. У брехні й нелюбові вирости їхні діти, а сама Каролін перетворилася на залякану, розчаровану, нещасну жінку. Та нестримна спрага любові, щирих почуттів, справедливості й правди не дали забути, що таке політ. Хоча повернутися до нього стало можливим лише ціною чоловікового життя.

Кіно і сім'я

В кіно дебютувала в ролі Олесі в казці-фентезі Бориса Небієридзе «Сьомий перстень чаклуни». Наступного року – роль Тоні Туманової у китайсько-українському серіалі «Як гартувалася сталь» (режисер Хан Ган). На зйомках зародився роман із виконавцем ролі Павки Корчагіна Андрієм Самініним, який переріс у стосунки сімейні. Фільм приніс славу молодим акторам, але не в Україні (стрічку українці змогли побачити через кілька років), а в Китаї, де вони стали майже національними кумирами. Популярність на батьківщині прийшла після серіалу Валерія Рожка «Сестри по крові». Загалом у неї вже понад 80 робіт. Найсвіжіші – любляча дружина і мама двох дітей Галина Сердюк у комедії Влада Дикого «Скажене весілля» та хазяйка корчми Зіна в серіалі-мелодрамі Сергія Кравця «Таємниця». Нині знімається в комедійному ситкомі Олександра Березаня «Юрчишини», а в театрі репетирує роль Мами у виставі «Фантазії Фарятьєва» за п'єсою Алли Соколової.

Незважаючи на зайнятість у театрі та кіно, на першому місці в неї завжди була і залишається сім'я. А одруження і народження дитини вважає головними подарунками долі.